

Komandi partur

Í komandi parti fer Kaj sum stýrimaður við Jóannes Patursson við Svenningi sum skipara.

Hans Pauli Johannessen í bestikkrúminum

Kaj og hansara á gullbrúðleypinum. V.f. eru tey Hans Leo, Kristianna, Dania, Kaj, Torri og Jógvan Páll

sjúku, so hann varð hart royndur av lívinum.

Hann doyði longu í 1962, bara 59 ára gamal. Danbjørg, kendi lærarin og løgtingsmaðurin í Porkeri, skrivaði m.a. um hann í Sosialinum:

Bygd okkara er vorðin ein góðan mann fátækari, hevur mist ein undangongumann bæði til sjós og til lands, og eisini úr Porkeris sóknarstýri, har hann sat í mong ár og altíð var virkisfúsur og framskygdur, ein framburðsmaður av tí rætta slagnum, sum vildi stuðla øllum framburði. Hann spardi aldri seg sjálvan men stóð á odda alla staðni, har sum ástóð. Øll menniskju, sum arbeiddu fyri framburði, høvdu ein góðan vin og stuðul í honum.

Dania var seks ára gomul, tá ið mamman doyði. Tann elsta systirin, Margit, var 12 ár. Hon kom, so ung hon var, at halda hús saman við ommuni fyri pápan og systkini, sum umframt tær báðar vóru seks ára gamla Elisabeth og fyra ára gamli Johannes.

Dania fór trí ár seinni til Hvalbiar, har hon kom at vera hjá pápabeiggjanum, Thormann Sørensen, og konu hansara, Jastrid, sum tá vóru nýgift. Har hevði hon tað gott. Tey bæði fingi seinni

Foreldrini hjá Daniu, Kristianna og Hans Pauli Sørensen

tvær døtur. Soleiðis var umsorganin tá i tíðini.

Umframt Daniu, so blivu báðar systurnar giftar norðanfjørðs. Elisabeth giftist við Janus Petersen í Kollafirði. Margith giftist til Eiðis við Nikkel Nielsen. Teir báðir vóru eins og eg sjálvur á sjónum meginpartin av lívinum. Beiggin, Johannes, býr í Vági.

Hans Pauli giftist aftur við Bettu. Tey fingi trí børn, Katrin, sum doyði sum smágenta, Poli og Karin Helena, sum eru deyð sum vaksin.

Vit giftust 16. desember 1953. Børnini eru Kristianna, Hans Leo, Torry og Jógvan Páll.

Tá ið systir Daniu, Elisabeth, doyði í 1973 frá trimum børnum, kom tað yngsta av teimum, Hjördis, at bógva hjá okkum.

Við Fame

Eg bleiv so liðugur sum stýrimaður í 1951. Tá fór eg sum bestimaður við Fame hjá Sigurd Simonsen í Fuglafirði.

Sigurd var skipari sjálvur. Vit trolaðu eystanfyrir. Hetta mátti tó sigast at vera ein lítill trolari. Hann tók ikki meira enn eini 80 tons.

Sigurd var kendur sum ein rættur slóðari. Tað sást ikki minst, tá ið hann í 1940 lat Vón byggja á Tórshavnar Skipasmiðju.

Vón var fyrsta havgangandi fiskiskip, sum er bygt í Føroyum. Meðan sluppurnar vanliga høvdu motorar sum vóru um 60 HK, so hevði Vón heilar 240 HK.

Niels Juel Arge skrivur eisini í bókarøðini um stríðsárini, at Vón var eitt av okkara skipum, sum mundi leggja mest eftir seg undir bardaganum.

Abbasonurin, Heri Simonsen, var so framskygdur, at hann,

meðan tíð var, fekk abban at greiða sær frá søguni um Vón. Hon var prentað í seks pørtum í FF-blaðnum í 2002. Hetta var sera áhugavert. Tá ið 100 ár vóru liðin síðan Sigurd var føddur í 1912 kom henda frásøgn í bók. Vissuliga ein virðismikil partur av okkara fiskiskapssøgu.

Men søgan um Fame er eisini eitt dømi um Sigurd sum slóðara. Hann keypti Fame í 1945 frá Jacob Haraldsen, keypmann í Fuglafirði.

Um heystið varð Fame umbygdur á Tórshavnar Skipasmiðju, og var hon tá sum eitt annað skip.

Í 1952 varð Fame seldur til Vestmanna. John Dam gjørdist skipari og fleiri av hansara skipum gjørdur navnið Fame kent.

Í 1946 var Sigurd við at keypa trolaran Vitin, har hann eisini var skipari. Hann fekk nakað somu livitið sum hinir gomlu trolarnir, sum komu til landið eftir kríggið.

Hóast mótrák gav Sigurd ikki upp. Í 1965 hevði hann í umbúna at keypa íslendskan trolara Akurey, men hann fekk ikki innflutningsloyvi. Hann náddi tó at gera ein túr við honum.

Sigurd hevði eisini handilsvirki í Fuglafirði. Hann var ættaður úr Sandavági men valdi at búseta seg í Fuglafirði, har tað vóru góðar umstøður hjá virkisfúsnum monnum.

Sonurin Sigurd hevur skrivað um pápan, at persónligu eginleikarnir hjá honum vóru ikki at taka feil av. Áræðinum bilaði einki. Hann hevði mansdirvi, og nervernar vóru úr stáli. Hann var fram-siggin og vitborin maður. Kortini var hann eyðmjúkur sum fáur.

Eg var bara tann eina túrin við Fame. Hann vardi einar tveir mánaðir.

Fiskurin sum fór aftur til sjós

Tað var annars tiltikið, at serliga við Bjarnoyinna var fiskurin so smáur, at meginparturin fór fyri borð aftur, tí tað loysti seg ikki at flekja hann. Sum onkur segði: "Tá ið tit hava fyllt bátin hava tit koyrt fyra bátar út aftur". Hetta hevði tíbetur ikki gingið í dag.

Eystanfyrir var eisini ofta rokaskilt á annan hátt. Tað gav at býta eina ferð vit við Jóannes Patursson skuldu hava kol til upphiting, og kol ikki var at fáa. Kortini fóru vit út aftur, men nú er einki kol til at hita manningarrúmini. Hetta endaði við, at vit máttu saga allan tókan við, sum var umborð til at kyka við. Hetta var ein dýr sparing.

Oyrasker

Fyrstu ferð eg var skipari, var við sluppini Oyrasker. Vit fór á sild við gørnum, sum var ein nýggj veiða tá. Andreas Winther var skipari í fyrsta umfari. Men mitt á túrinum fekk Andreas ein blóðtøpp. Hetta var ikki bara sum at siga tað á víðum havi langt frá landi.

Men so heppið var tað, at ikki langt frá okkum lá ein norsk korvett, sum var hjálparskip hjá norsku sildaskipunum. Vit sigldu uppá prei, og so heppið var tað eisini, at lækni var umborð. Teir skipaðu eisini fyri at sigla inn á Norðfjørðin við Andreasi. Teir kundu jú gera tað nógv skjótari enn vit. Spurt varð eftir rokningini, men tað søgdu teir, at tá talan var um mannalív, so var eingin rokning.

Vit fóru so til lands, og næsta túrin gjørdist eg skipari. Andreas kom fyri seg aftur og var til sjós nógv ár eftir hetta.

Fame, tá ið hon umbygd kom til Fuglafjarðar